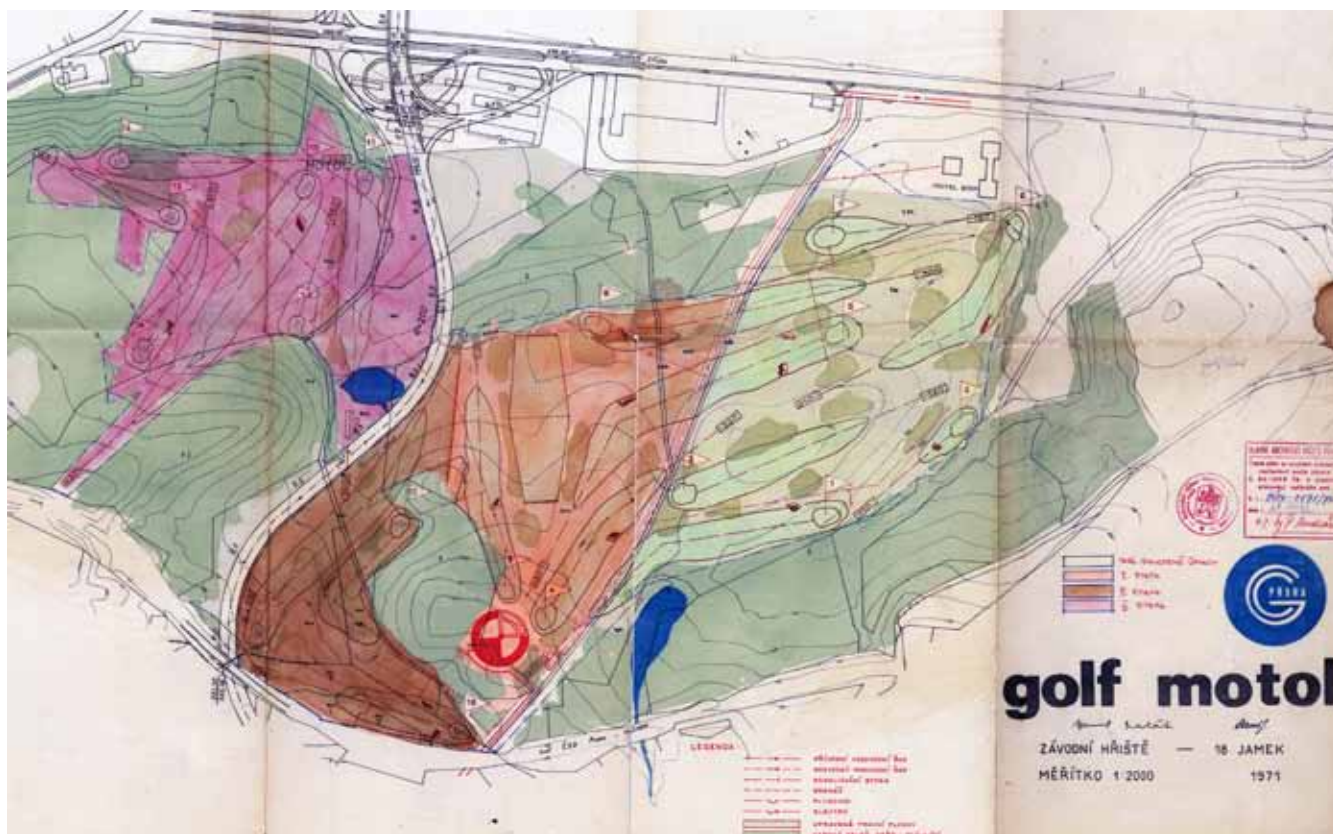

„NOVÝ“ MOTOL

V uplynulém roce jsme se opakovaně věnovali „starému“ motolskému hřišti, které sehrálo důležitou úlohu v dějinách českého golfu. Zadokumentovali jsme i proces jeho vytěsnění z původní lokality, odyseu hledání „definitivního“ hřiště, jímž se měly stát Klánovice – jejich patnáctiminutovou slávu i hanebný konec v r. 1948, respektive agonii, trvající až do r. 1952. Ještě před válkou se však centrum českého golfu přesunulo na západočeská lázeňská hřiště a díky jejich relativně rychlé poválečné obnově tam přečkalo i nevlídná 50. léta. V následující dekádě již bylo možné zaznamenat dokonce jistý rozvoj. Zdaleka ne tak tomu bylo v hlavním městě – řešením se stal až „nový“ Motol, na nějž si ovšem golfisté museli počkat...

Mapový podklad k vydání územního rozhodnutí v r.1971 (jak patrně z plánu, původní koncept „přežila“ pouze jediná dráha – č.4 /dnešní č.2/, taktéž klubovna a driving-range. Všechno ostatní je jinak!)

Cesta k jedinému metropolitnímu hřišti nebyla jednoduchá. Atomizovaní pražští hráči přežívali v naprosté anonymitě – někteří se uchýlili na téměř ilegálně fungující Líšnici, ti mobilnější zajížděli alespoň o dovoleně do Mariánských Lázní, někteří pomáhali s obnovou „horního“ karlovarského hřiště v Olšových Vra-tech, kde posléze získali na dlouhá léta víkendový azyl. Mnozí se tam stěhovali na celou sezónu do chat. Několik jich tam dokonce našlo nové domovy po násilném vystěhování z Prahy. Od r. 1956 se individuálně účastnili obnovovaných celostátních soutěží. V téměř roce ukončil svoji mouřeninskou roli Sokol a vznikla nově centralizovaná sportovní organizace – ČSTV. Od r. 1958 se pražští hráči začali v nových strukturách organizovat – vznikly golfové oddíly při tělovýchovných jednotách TJ Tatran Praha, TJ Dynamo (později: TJ Slavia IPS) Praha a TJ Slavoj PZO.

Do pražských oddílů se začali vracet první hráči ze západočeského exilu.

Mráz, oteplení a zmrtvýchvstání GC Praha

Od r. 1962 se existující oddíly snažily získat odpovídající zastoupení v orgánech ČSTV. Předvojem byla zdola ustavená tzv. řídicí komise golfu v čele s Milošlavem Plodkem, organizující celostátní golfové dění. Po roce činnosti byla oficiálně začleněna do struktury ČSTV. V dalších letech byla komise postupně transformována až na sekci golfu ÚV ČSTV, čímž byl proces rehabilitace golfu jako plnoprávného sportovního odvětví formálně završen. Ke třem pražským oddílům přibyl čtvrtý – TJ Konstruktiva. V atmosféře politického oteplení r. 1968 byl založen Československý golfový svaz, jehož předsedou byl zvolen M. Plodek ze Slavia Praha. Dne 12. února 1969 byla

v Praze ustavena první ryze golfová tělovýchovná jednota Golf Club Praha, jejímž předsedou se stal Bohumil Pospíšil st. Další golfový oddíl nově vznikl při TJ Slavia Praha VŠ a ihned do něj přestoupila řada výkonnostních mariánskolázeňských hráčů.

Dějinnou úlohou obnoveného Golf Clubu Praha bylo vybudovat v hlavním městě v pořadí již své třetí hřiště. K tomu bylo třeba spojit roztržštěné síly. V r. 1970 byl s GCP sloučen nejpočetnější golfový oddíl TJ Slavia Praha IPS a brzy následovali členové dalších

Svědkové stoleté minulosti – v prostoru nad těmito kasárnami se dnes rozprostírá hřiště (jamka č. 3), z pravého středu nahoru stoupá trasa Bucharovy ulice

„Nejsvětější Trojice“ na místě činu: Ing. K. Kaprál, arch. J. J. F. Pennink a M. Plodek

oddílů. Novým předsedou byl zvolen Miloslav Plodek, který se hrál důležitou úlohu politického patrona, zaštiťujícího přípravu „shora“ z titulu své funkce předsedy Československého svazu golfu. Do jeho celostátního výboru na ÚV ČSTV byl později dovolen Ing. Květoslav Kaprál – od r. 1970 předseda komise výstavby a v letech 1975–1985 předseda GCP. K dalším z hybatelů patřil ještě sekretář klubu Miroslav Hamáček, jehož podnikatelské schopnosti vyzdvihl ve své Historii golfu... Prokop Sedlák. Nositeli tradice a jedinými očitými svědky zašlé slávy byla hrstka předválečných členů GCP, příp. motolských caddies. Z prvně jmenovaných např. JUDr. Fürst či JUDr. Effmert, z druhých M. Bouška, V. Havlice aj. Z generace klánovických členů a „kedíků“ je třeba jmenovat alespoň K. Hynka, D. Hradeckou, J. Fuchse a B. Landu. Kapitalismus po motolsku V dobových intencích bylo klubu nově umožněno „podnikat“, tj. obstarávat si prostředky na spor-

tovní činností vlastními ekonomickými aktivitami. K tomu bylo předurčeno hospodářské zařízení – tzv. „protokolovaný podnik“ Golfis, provozující drobnou (tzv. přidruženou) výrobu, a dále sběrna sačky – Sportky – Matesa na Palackého náměstí. Plány GCP byly ambiciózní – zahrnovaly výrobu sportovní obuvi, zařízení minigolfových hřišť a golfového náčiní, jehož astronomické dovozní ceny se jevily být překáž-

kou rozvoje celého odvětví a pro „národní podniky“ byla malosériová výroba nerentabilní. Není třeba podrobně rozvíjet, proč většina uvedených iluzí vzala během krátké doby za své, takže jediným jistým zdrojem příjmů pro pár následujících let zůstala zmíněná sázková sběrna. K financování výstavby však její výnosy samy o sobě samozřejmě nestačily, o příspěvcích od pár desítek členů (hradících pololetní znám-

ky ČSTV á 6 Kčs) ani nemluvě. Jakkoli absurdně by se plánovaná investice (zahrnující mj. například i výstavbu hotelu) mohla dnešními očima jevit, nebyla ekonomická stránka věci zásadním problémem. Tím byla – jako už tolikrát v minulosti – vhodná lokalita...

Golf v zákopech

Následující řádky čtenářům možná připomenou anabáze GCP,

Na obzoru golfové hřiště

GOLF CLUB PRAHA, vedle pěti oddílů jediná celostátně jednota golfistů v hlavním městě, měl v úterý malou slavnost. Na Palackého nám. 2 otevřel svon moderní sběrna Sačky, Sportky a Matesa, která spolu s nevšedním úsilím hrstky funkcionářů, i s pochopením MV ČTD, Sadů, lesů a zahradnictví, ONV Praha 2 a 5, směřuje k jedinému cíli: vybudovat po 34 letech v hlavním městě ČSSR opět golfové hřiště!

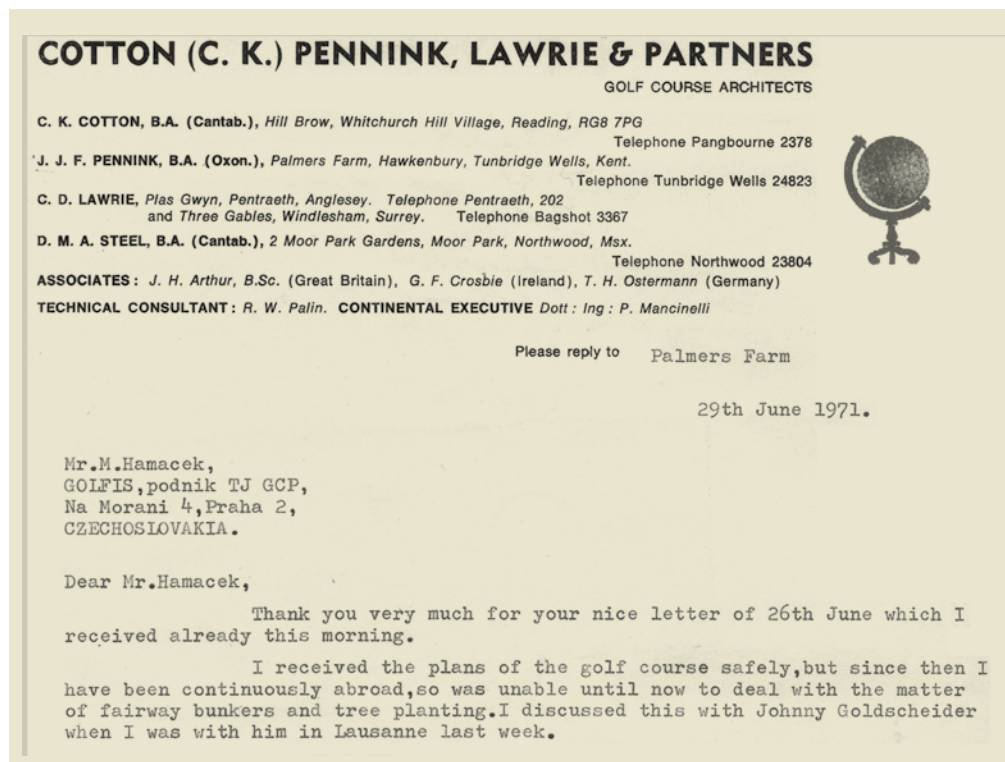
Než definitivně našli pozemek v Motole, prodělal Golf club Praha křížovou cestu. Nevyšel pozemek na dostihové dráze v Chuchli (vysoké finanční požadavky), ani ve Zbraslavi (zemědělská půda) či Hradištku. O motolský zelený pás měly zájem VŠ Praha i Slavie, nakonec vyhrály Sady, lesy a zahradnictví, které našly velké pochopení pro potřebu golfistů GC. Výstavba nového stánku má zčásti přistát květen a podle sdělení sekretáře Golf clubu Praha Mir. Hamáčka by mohlo být hřiště bez klubovny vybudováno do tří let. Tréninková část hřiště by měla být v Motole hotova již v květnu 1971. Klubovna s hotelovým zařízením, která si vyžádá nákladů 5 mil. Kčs, bude na pořadu ve druhé etapě.

Golf si pomalu, ale jistě získává pozice. Předseda golfového svazu MIL. PLODEK: „Na světě je 40 miliónů hráčů. U nás se stává lidovým sportem a zálibou, kterou mohou pěstovat všichni od 8 do 80 let. Handicapový systém umožňuje sehrát i amatéroví rovnocenné utkání s profesionálním mistrem světa. To není možné v žádném jiném sportu!“ Přitom podniká vlastně golfista táru, dlouhou až 25 km, na zdravém vzduchu a v příjemném prostředí. Golf club Praha má dnes zatím jen 52 členů, další začne přijímat až bude zbudované tréninkové a později celé hřiště, kdy se bude počítat s 500 členy.

Hospodářské zařízení GC, které je od 1. ledna 1970 protokolovaným podnikem „Gollis“, zaměstnává ženy v domácnosti, důchodce a invalidy. MIR. HAMÁČEK: „Vyrábíme golfy, který se roždával i návštěvníkům na výstavě v Moskvě, plážové klubovky, připravujeme výrobu zkoušeček a autobaterie, golfové destičky, míčky i boty, chceme dodávat přenosný minigolf naší výroby, s elastickými dráhami z koberců a lehkými překážkami. A hlavně golfové nářadí, které se jen dováží, protože pro 700 hráčů v ČSSR je výroba v národním podniku nerentabilní.“ PRAHA (S)

Článek z novin - Lidová Demokracie ze dne 11. listopadu 1970

známé z let 1925–1926 či 1936–1937. Tentokrát ovšem stála na počátku úmorného hledání logická možnost obnovy bývalého hřiště v Klánovicích. Jejich emisaři se k tomu sice snažili vedení čs. golfu přimět již dříve (v průběhu pražského jara), ale reálnou podporu tento pokus nezískal. Dalším na řadě bylo zavodiště ve Velké Chuchli, jenže dostihový sport překonal jistou momentální depresi a s ohledem na tušený rozvoj nabízené spojení (po vídeňském vzoru fungující symbiózu) odmítl. Následovaly okolí Hradištky pod Medníkem, louky mezi zbraslavským zámekem a výpadovkou na Dobříš (kde již dokonce byla vztýčena identifikační tabule GCP), bývalé Ringhofferovo hřiště ve Volešovicích, lesopark v Hostivaři aj. V neposlední řadě pak evergreen, který od r. 1958 oživoval mezi pražskými golfisty jako nezdolný optimista letitý svazový funkcionář Artur Štika: svah Na Hliníku nad motolskou vozovnou. Stejně kulisy jako před 50 lety: znovu vojenské cvičiště, jako bylo to na protějším motolském kopci Na Homolce. K tomu erární baráky (používané původně ještě C & K vojskem) a stráň rozrytá zákopy, okopy a jinými stopami po branné přípravě vysokoškoláků – zejm. architektů a stavařů z ČVUT, filozofů a právníků z UK, jejichž odbornost se dotý-

Výňatek z dopisu architekta J. J. F. Penninka

kala ženijních, motostřeleckých či tankistických „bojových“ činností...

Motolská stopa se nakonec ukázala jako životaschopná. Na podrobnosti vzpomíná na jiném místě předseda komise výstavby GCP Ing. K. Kaprál. Konečně dohodě s vojenskými katedrami ministerstva školství předcházela složitá jednání s Útvarem hlavního architekta nad urbanistic-

ko-architektonickou studií hřiště a klubovny, vypracovanou akad. arch. V. Klimešem z Pražského projektového ústavu, později pozměněnou podle připomínek přízvaného člena Technické komise EGA – Angličana J. J. F. Penninka. Projekty pro územní řízení a stavební povolení nakonec zpracoval jeden ze členů GCP, Kamil Pilát, tehdy projektant v účelovém zařízení ČSTV Sportprojektu, pozdější profesionální trenér. Po konfrontaci plánu, na který bylo 27. 11. 1972 vydáno územní rozhodnutí, se skutečností bylo by dnes možno oprávněně konstatovat, že současná podoba hřiště je výrazně odlišná. Další, do značné míry živelný, vývoj byl totiž dán především složitým terénem s nepříznivým geologickým podložím, v němž není prakticky možné dodržet žádnou z „klasických“ zásad navrhování. Každá z dalších dílčích úprav tak nemohla být nicím více než částečným kompromisem, prosazeným tou kterou vlivovou skupinou ve vedení klubu. Svoji úlohu sehrály i osobnosti správců, greenkeeperů či

profesionálů, kteří se v klubovně, na hřišti a na drivingu v rychlém tempu střídali a s klesajícím handicapem rostl jejich „designerský“ apetit. Popisovat moderní historii ani vývoj hřiště však není cílem tohoto příspěvku...

První turnaj na devítce

První etapa zahrnovala terénní úpravy, infrastrukturu a objekt klubovny (povoleno 25. 2. 1972, zkolaudováno 3. 6. 1975), druhá etapa zatravnění a realizaci jamkovišť (povoleno 30. 11. 1977, zkolaudováno 17. 4. 1981). Vše bylo zpočátku budováno svépomocí v rámci tzv. Akce Z a financováno z příspěvku ONV Praha 5. Rozhodujícími dodavateli byly n. p. Geoindustria a Sady, lesy a zahradnictví, podnik hl. m. Prahy. Pro financování II. etapy byl získán příslib zařazení Akce Motol do investičního plánu ÚV ČSTV. Po náhlém úmrtí M. Plodky však byla z tohoto plánu vypuštěna a práce se zastavily. Obnovit se je podařilo až v r. 1978 – opět v rámci Akce Z. Mezitím byly upraveny alespoň provizorně

Sekretář GCP M. Hamáček na místě jednoho z neuskutečněných záměrů výstavby hřiště

Nové hřiště s původní „klubovnou“ (kůlnou, skladištěm i strojovnou), vzadu vlevo sídliště Homolka, vystavěné na místě Starého hřiště

zimní greeny, na kterých se hrálo od r. 1976. O dva roky později byl uspořádán úvodní turnaj I. velká cena Motola. Začátkem 80. let tak byla první devítka definitivně zkolaudována, pozemky převedeny od hlavního města na GCP a hřiště znormováno na SSS – 36 ran. Výstavba druhé devítka byla odložena na období po dokončení dálničního přivaděče (tzv. komunikační spojky JAT – Motol) dnešní Bucharovou ulicí, pod kterou byl v předstihu vybudován podchod pro pěší a v předmětném prostoru dokonce provedeno zvýšení elektrické vedení VVN. V souvislosti s hledáním „strategického investora“ pro dostavbu hřiště docházelo v dalších letech k mnoha bouřlivým zvrátům, což ovšem patří rovněž do jiné kapitoly klubové historie... Léta normalizace přinesla, kromě změny názvu na TJ Golf Praha

především útlum ekonomických aktivit klubu a tlak na rozšíření členské základny. Do jednoty byl „ex offio“ začleněn oddíl dráhového golfu, účelově byly zřízeny oddíly Tělesně postižených

Třicet let po likvidaci Klánovic se golf do Prahy konečně zase vrátil – zahajovala se první sezona na novém hřišti v Motole. Bylo vybudováno svépomocným úsilím členů GCP, kteří na jeho stavbě odpracovali úhrnem cca 45 tisíc hodin.

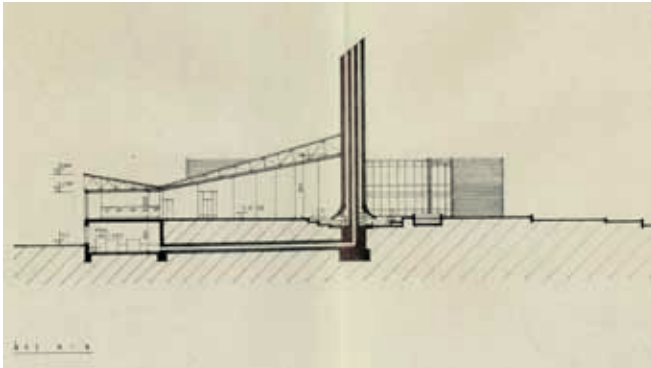
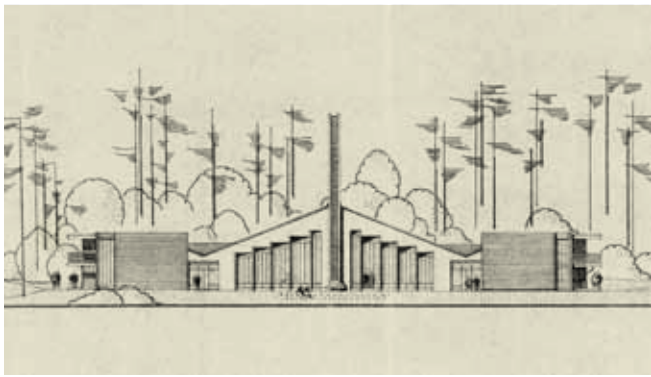
sportovců a Stolního tenisu. Po předčasné smrti M. Plodka na jaře 1974 (zemřel v nedožitých 46 letech) byl předsedou TJ zvolen Ing. Květoslav Kaprál – člen výboru Golfového svazu, odpovědný za jeho materiálně-technickou základnu, občanským povoláním

1. náměstek ředitele Výzkumného ústavu strojírenské technologie a ekonomiky (VÚSTE). Svoji ředitelnu ve Velflíkové ulici v Dejvicích proměnil v řídicí štáb motolské stavby, jak ostatně činil již od

tace a odolávat tlaku ČSTV nebyly nikdy doceněny. Odstoupil s celým výborem v r. 1985. Byl nejdéle pracujícím předsedou – 10 let.“

Druhá devítka – hudba budoucnosti

Třicet let po likvidaci Klánovic se golf do Prahy konečně zase vrátil – zahajovala se první sezona na novém hřišti v Motole. Bylo vybudováno svépomocným úsilím členů GCP, kteří na jeho stavbě odpracovali úhrnem cca 45 tisíc hodin. Nelze vzpomenout na všechny, kteří se o to zasloužili. Připomeňme si alespoň ty nejviditelnější. Organizaci prací a evidenci brigád měl v komisi na starosti Josef Kapr. Začínal se dvěma buňkami, párem koleček, krumpáčů, hrábí a lopat, které o víkendech spravedlivě rozděloval mezi příchozí „hráče“. Od okamžiku, kdy byla zakoupena první sekač-

Nerealizovaný návrh klubovny od akad.arch. Vlastibora Klimeše z r. 1970 (za GCP podle údajů na rozpisce spolupracovali J. Fuchs, J. Kohout a M. Plodek)

ka, začal jako greenkeeper sloužit Sandy Kratochvíl, k dalším ze správců patřili O. Kotěšovský a J. Závázal. Kolaudaci v r. 1981 však práce zdaleka neskončily. Tajemníkem klubu byl tou dobou Adolf Hejduk st. V rozhovoru pro týdeník Stadion řekl: „Teď budeme přírodní překážky, musíme přemístit stromy, provést parkové úpravy a dodělat úpravy jamkovišť. To je práce ještě tak na rok... Druhá část hřiště, dalších devět jamek, je hudbou budoucnosti.“ Více než realistickou Hejdukovu prognózu musí autor textu dnes coby aktivní účastník většiny tehdejších procesů i pozdějších událostí bohužel jenom potvrdit. Ani po 30 letech není dostavba druhé devítky na obzoru. Kouzlo vzedmutého úsilí zmíněných let brzy pominulo a dostavila se únavy, apatie, hašteření a další projevy, typicky provázející kolektivní stres z odbřemnění. Dílo bylo v principu, byť jen z poloviny,

dokončeno. Dějepisec československého golfu Prokop Sedlák neváhal označit tuto periodu za „mimořádně významnou“. Nový Motol se totiž stal průsečíkem několika tendencí. Především došlo k obnově Golf Clubu Praha (nedořešena zůstala „pouze“ otázka jeho právní kontinuity se spolkem založeným v r. 1926, což se mělo později vymstít nevydařenou restitucí Klánovic). Pod jeho křídla se mohli opět soustředit pražští golfisté, rozprášení začátkem 50. let. Na příkladu Motola se v tehdejší ČSSR podařilo rehabilitovat golf v tom smyslu, že byl oficiálně vzat na milost a znovu začleněn do rodiny ostatních (byť tehdy ještě) neolympijských sportů. V neposlední řadě se metropoli vrátilo chybějící sportoviště a Praze 5 jeden z charakteristických městotvorných prvků, který se stal neodmyslitelnou součástí přírodního parku Košíře – Motol...

TESKO-objekt „provizorní“ klubovny GCP, sloužící svému účelu od kolaudace v r. 1975 do současnosti... (podobnost s vojenskými baráky na fotografii z 20. let je čistě náhodná)

PRAŽSKÉ JARO BYLO pro Motol ZÁSADNÍ

Květoslav Kaprál

Ing. Květoslav KAPRÁL (*11. 2. 1921) patří k té geologické vrstvě šéfů českého golfu, kteří se – z povahy doby – nemohli označovat za „presidenty klubů“, ale jen za „předsedy tělovýchovných jednot“. A přece po sobě zanechal výraznou stopu – patřil k těm, kterým se po třicetileté pauze podařilo obnovit pražský golf. Zhmotněním snah několika generací golfistů se stalo „nové“ motolské hřiště. Náš muž hrál po celou dobu jeho výstavby klíčovou roli – 15 let působil ve vedení Golf Clubu Praha. Jeho vliv však zdaleka nebyl jen regionální. Nenápadnou, ale o to důležitější, úlohu měl i ve výboru celostátního Golfového svazu...

Na pochůzce v terénu (1972)

Pane prezidente GCP, dovolte, abych vám úvodem popřál vše nejlepší k 91. narozeninám, které jste ve skvělé kondici před pár dny oslavil. Nemohu začít náš rozhovor jinak než obligátní otázkou: Co pro vás golf v životě znamenal a jak nahlížíte na současné dění?

Začnu od konce otázky. Snažím se vše kolem golfu sledovat, i když to není – vzhledem ke spoustě informací – vždy jednoduché. Zejména rád čtu zahraniční i domácí časopisy, některé mi chodí pravidelně. Vracím se i ke knížkám, kterých mám v knihovně plno, ale dosud jsem se k nim nedostal... Golf mi kromě letité etapy intenzivní funkcionářské práce přinesl především sportovní uspokojení. Nejen pro mne, ale i pro manželku, což považuji za dost důležité. Dnes oba s radostí sledujeme, jak k němu vlastní cestou dospěl i náš syn.

Co předcházelo ustavení Golf Clubu Praha v únoru 1969? Jaké byly „širší“ společenské souvislosti a celková atmosféra té doby?

Abych řekl pravdu, při samém úvodu jsem ještě osobně nebyl. Přišel jsem do klubu až na podzim r. 1969 jako nováček, i když s golfem jsem měl určitou předchozí klukovskou zkušenost. Na naší motolské stráni, kde jsme bydleli od 40. let, bylo staré hřiště ještě v paměti a povědomí usedlíků. S kamarádem jsme se dokonce dostali k nějaké staré holi – a pokoušeli se „hrát“... Jinak platí, že doznívající pražské jaro mělo na procesy kolem golfu povzbuzující vliv.

Jak daleko zašly plány, o kterých mluvil M. Hamáček v rozhovoru pro Lidovou demokracii v r. 1970 – výstavba hotelu, výroba obuvi, holí a míčů, dodávky minigolfových drah „na klíč“ apod. – byly to jen jeho vzdušné zámky, anebo skutečně nastartované procesy?

Sekretář Hamáček už v klubu působil přede mnou. Nepamatuji se, že bychom jej ně-

U jediného velkého stroje na stavbě: osobní instruktaž mistra motolského „shapingu“...

kdy zažili hrát golf. Měl v sobě silnou touhu podnikat, ale ze všech těch jeho velkých plánů nebylo reálně rozjeto nic, nepočítáme-li tu plastovou hračku zvanou Golfík. Co říci k jeho osobě? O čistě sportovní, nekomerční činnosti klubu neměl zájem. Brzy jsme se „vzájemně dohodli“ na jeho odchodu. Krátce nato se oženil – a pak už jsme o něm nikdy neslyšeli...

Do jaké míry významný byl skutečný ekonomický přínos sběrný Sazky pro klub a dokdy fungovala?

Pro naše hospodaření určitě byl významný. Vždyť rozpočet GCP se v těch letech pohyboval jen v řádu několika stovek tisíc korun. Čistý příjem ze Sazky činil 55 tis. Kčs/rok – pamatuji si to číslo tak přesně, protože jsem byl nucen stěžovat si na městském výboru ČSTV, když nás výstavba stanice Metra B na Moráni v r. 1984 přinutila sběrnou uzavřít a k nastalému výpadku příjmů tělovýchovné jednoty nebyl při rozhodování o dotacích nikdo z odpovědných svazových činitelů ochoten přihlídnout.

Když už jsme nakousli téma ČSTV – jaká byla vaše úloha v jeho výboru Golfového svazu? Kdo další tam tou dobou působil za Prahu a co přesně jste měl na starosti vy sám na úseku tzv. materiálně-technické základny?

Do výboru mne přivedl náš tehdejší předseda Míla Plodek. Dodnes uschovávám zápisy a jiné dokumenty z té doby. Z pražských hráčů vzpomínám na J. Fulína, J. Havelku, P. Prchala, J. Kapra a H. Goldscheidera. V rámci MTZ jsem měl za úkol zajišťovat pro kluby alespoň základní sportovní vybavení: míče, hole, boty, vozíky atd. – v té době silně nedostatkové zboží. Řešili jsme to všelijak – limitovaným dovozem přes státní podniky zahraničního obchodu, leccos jsme dostali darem z USA či Velké Británie. Jednou to bylo vše, co zůstalo v nějakém vyhořelém americkém skladu, podruhé zase sbírka, kterou zorganizovali naši „družební“ partneři z ostrova Jersey. Jindy šlo o dary od krajanů. Dobře známá je pomoc L. Abrahamsové i dalších. Právě „Goldi“ měl na těchto stycích rozhodující podíl a nedoceněnou zásluhu...

S touto vaší aktivitou zřejmě nějak souviselo i otevření prvního golfového butiků v rámci prodejny Pragoimpo na Václavském náměstí, ne?

Jistě, považoval jsem to za velký úspěch. Po dlouhých letech konečně nebyli naši golfisté odkázáni jen na individuální, často nelegální, dovoz. Sám jsem tam koupil manželce první pánskou holi. Byly v krásném červeném bagu s výrazným bílým nápisem Dunlop. Schovávala si je celý život – až loni, když

Se synem Davidem na golfu (2010)

s aktivní hrou skončila, darovala je do klubu jako dekoraci.

Ivan Vávra ve své publikaci Historie čs. golfu tvrdí, že zásluhu na pozvání J. J. Penninka do Motola měl právě H. Goldscheider – je to tak? Když se tam hovoří o jeho poznámkách či připomínkách k motolskému projektu, rozumí se tím Klimešova studie?

Ano, obojí je určitě pravda. S „Goldim“ jsme k sobě měli dost blízko – a mohu potvrdit, že řada věcí by se bez něj a jeho zahraničních kontaktů prostě vůbec nebyla uskutečnila. Jmenovaného architekta pozval také on. Konečně Pennink sám na to přece naráží v dopise, který jste objevil v archivu... Skutečně pak připomínkoval tu Klimešovu studii, jezdili jsme spolu kvůli tomu za ním do jeho ateliéru, tuším někde na Smíchově. Zmíněnou studii později Kamil Pilát upravil k územnímu řízení.

Pojďme k přípravě hřiště – kterou fázi považujete při zpětném pohledu za nejdůležitější, nejsložitější, nejriskantnější? A kdo zprostředkoval potřebné vazby na radnici, Útvar hlavního architekta a další úřady?

Zcela zodpovědně mohu prohlásit, že nejobtížnější překážku představovali vojáci. Absol-

S manželkou, autorem rozhovoru a P. Sedlákem na oslavách 85. výročí GCP v Motole (2011)

vovali jsme s nimi bezpočet jednání, většinou sice s dobrými závěry – ale skutečnost pak bývala jiná, někdy diametrálně odlišná. Vedlo to i k řadě konfliktů, zejména, když nám opakovaně kazili hotovou práci. Například zcela zničili prakticky dokončené jamkoviště č. 1 i další části hřiště. Nakonec to nešlo řešit jinak než „politicky“ – armádu nám pomohl umravnit až tehdejší předseda ČNR Josef Kempný. Na celopražské úrovni úřadoval M. Plodek, já jsem operoval směrem ku Praze S. Musím říct, že se k nám chovala velmi vstřícně.

Z té doby zřejmě pochází historka, jak jste objekt klubovny koupil od tajemníka ONV za pět tisíc Kčs z vlastní kapsy?

Fakt je, že na novostavbu tehdy peníze nebyly. Určitě si vzpomínáte na maličkou kůlnu, ve které jsme začínali. Cokoli lepšího bylo krokem vpřed, i kdyby to mělo být provizorium. Ten náš dodnes funkční „teskáč“ měl národní výbor někde složený. Šlo o zcela novou stavebnici, připravenou pro jinou investiční akci, ze které údajně sešlo. Zřejmě se na ni zapomnělo nebo o ni zrovna nikdo nestál. No – a tajemníka se mi zkrátka podařilo přesvědčit, aby ji na klub „bezúplatně“ převzl... S dopravou a montáží však souvisely

i další náklady. Na ty, které bylo třeba hradit hotově, jsme prostě mezi členy museli peníze vždycky vybrat!

Za 15 let ve vedení GCP musely nastat okamžiky, kdy jste klesal na mysl. Zajímalo by mne, zda jste měl někdy chuť „se všim praštit“ a jak jste takové situace řešil?

Věříte, že ne?! Bral jsem to sportovně a v zásadě nikdy nepochyboval, že se vše nakonec povede. Což neznamená, že by se to obešlo bez problémů. Byli jsme trvale ve střehu – pro všechny případy jsme s sebou vždy nosili výstřížky z časopisů, dokládající, že golf není elitářský, nýbrž masový sport. Když bylo nejhůře, půjčovali nám přátelé z Mariánek a Karlových Varů fotografie sovětských kosmonautů, jak se tam při golfu rekreují. Uznejte, že proti takové demagogii se těžko hledaly argumenty! Krize obvykle souvisely s tím, že se někomu na ÚV ČSTV zalíbily motolské pozemky. Vzpomínám, jak se tam nejednou řešilo a hledalo, kam v Praze nasměrovat masovou turistiku. Motol se několikrát objevil na seznamu vhodných lokalit – možná i proto, že na jeho nezastavěné zelené plochy bylo tak dobře vidět ze strahovského „štábu“. Nakonec v hledáčku, našťásti pro nás, zůstal vokovický Džbán...

Jak na to reagovali členové klubu – nebyli z takových zpráv nervózní, nemělo to vliv na jejich elán a tolik potřebnou pracovitost?

Členy klubu se od těchto vnějších tlaků zpravidla dařilo chránit. Řešil to výbor, některé otázky se až zpětně ventilovaly na schůzích, takže už neměly charakter poplašných zpráv. Rubem té mince mohlo někdy být i nepochopení ze strany některých členů vůči vedení klubu, ale zůstávalo zpravidla jen u jednotlivců. Většina měla jedinou starost a společné přání – aby se už „konečně“ přestalo brigádníčit a mohlo začít hrát. Některé věci bylo za pochodu třeba řešit netradičně. Například první sekačky jsme opatřili tak, že je dva naši členové – piloti ČSA M. Žáček a J. Dědourek – doslova po jednotlivých dílech pašovali ve svých zavazadlech... O to více nás všechny našťvalo, když jednu z nich krátce po sestavení a uvedení do provozu hrubě zdemoloval tehdejší správce hřiště. Pro svou nedbalost musel na hodinu odejít.

Dovolte mi osobní zkušenost. Vzpomínám, jak jste ve výboru GCP vždy prosazoval slušné postupy. Nás mladší, asertivnější funkcionáře jste nejednou káral a nabádal k tomu, abychom se snažili řešit každý problém spíše po dobrém než silou a konfliktům tak pokud možno předcházeli... Byla to vaše univerzální metoda, která se vám – nejen při výstavbě Motola, ale i v životě – vyplatila?

Na uvedenou otázku se dotazovaný jenom rozpačité usmívá a mírně přikyvuje. Rozhovoru přítomná manželka Eva Kaprálová si ovšem pár slov neodpustí: Víte, manžel už je taková povaha. Pochází z Prostějovska, kde lidé bývají spíše uvážlivější. Moje maminka o něm říkávala, že sice dělá pomaleji, ale zato nic nepokazí! Na váš dotaz mohu a musím potvrdit, že stejně slušně se choval celý život, v práci i v soukromí...

Závěrem bych vám rád za všechny čtenáře 4G popřál hodně zdraví do dalších let. Nemohu nezpomenout našeho setkání na členské schůzi 2010, kde vám byl udělen Zlatý odznak GCP jako výraz díků za zásluhy o „nový“ Motol, který jste před lety doslova vydupal ze země a z něhož je dnes mistrovské hřiště ČGF. Loni jste se aktivně zúčastnil oslav 85. výročí založení klubu, což čtenářům nejmýlněji přiblížíme záběrem vašeho čestného odpalu úvodem slavnostního turnaje...

Děkuji Vám za rozhovor a těším se na shledanou!

